

Наукові перспективи
Видавнича група

СУСПІЛЬСТВО ТА НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ

№ 9(17)2025

*Тернопільський національний медичний університет
імені І.Я. Горбачевського МОЗ України*

Видавнича група «Наукові перспективи»

*Всеукраїнська Асамблея докторів наук з
державного управління*

Християнська академія педагогічних наук України

«Суспільство та національні інтереси»

№ 9(17) 2025

Київ – 2025

ISSN 3041-1572Online

УДК 0/3+7/8]:001.31](477)(051)

DOI: [https://doi.org/10.52058/3041-1572-2025-9\(17\)](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2025-9(17))

“Суспільство та національні інтереси”: журнал. 2025. № 9(17) 2025. С. 836.

Згідно наказу Міністерства освіти і науки України # 920 від 26.06.2024 журнал включений до Переліку наукових фахових видань України, категорія “Б”, спеціальності: 011 Освітні, педагогічні науки; 281 Публічне управління та адміністрування

Рекомендований до друку Президією Всеукраїнської асамблеї докторів наук з державного управління (Протокол від 04.09.2025, № 3/9-25)

Журнал видається за підтримки Інституту філософії та соціології Національної академії наук Азербайджану, Всеукраїнської асоціації педагогів і психологів з духовно-морального виховання, Асоціації науковців України, Інституту освіти Азербайджанської Республіки

Журнал публікує наукові розвідки з теоретичних та прикладних аспектів освітніх, гуманітарних наук, громадського здоров'я, публічного управління та адміністрування з метою їх впровадження у сучасний освітній простір

Наукове видання включено до міжнародної наукометричної бази Index Copernicus (IC), Research Bible та до міжнародної пошукової системи Google Scholar

Головний редактор: Теренда Наталія Олександрівна - доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України (Тернопіль, Україна)

Члени редакції журналу серії «Громадське здоров'я»:

- **Іншакова Ганна Вадимівна** – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри громадського здоров'я Національного медичного університету імені О.О. Богомольця (Київ, Україна)
- **Керецман Анжеліка Олексіївна**– кандидат медичних наук, доцент, завідувачка кафедри соціальної медицини та гігієни медичного факультету ДВНЗ «Ужгородський національний університет» (Ужгород, Україна)
- **Ковальська Оксана Романівна** - кандидат медичних наук, доцент, доцент кафедри соціальної медицини, економіки та організації охорони здоров'я Львівського національного медичного університету імені Далини Галицької (Львів, Україна)
- **Корильчук Неоніла Іванівна** – кандидат медичних наук, доцент кафедри терапії та сімейної медицини Тернопільського національного медичного університету імені І.Я.Горбачевського МОЗ України (Тернопіль, Україна)
- **Нагорна Антоніна Максимівна** - доктор медичних наук, професор, член-кореспондент НАМН України, лабораторія епідеміологічних досліджень, профпатології та моніторингу професійного здоров'я ДУ «Інститут медицини праці імені Ю. І. Кундієва НАМНУ» (Київ, Україна)
- **Панчишин Наталія Ярославівна** - кандидат медичних наук, доцент, завідувач кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України (Тернопіль, Україна)
- **Сатурська Ганна Степанівна** - доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України (Тернопіль, Україна)
- **Трущенко Людмила Вікторівна** - доцент кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України (Тернопіль, Україна)
- **Шульгай Аркадій Гаврилович** - доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України (Тернопіль, Україна)

ЗМІСТ

СЕРІЯ «Освіта/Педагогіка»

- Kyryliuk I.V., Mykytenko I.V.** 15
USING VIDEO MATERIALS TO IMPROVE THE SPEAKING SKILLS OF FUTURE ENGLISH TEACHERS
- Marchak T.A., Berezovskyi B.M.** 23
THE ROLE OF INTONATION IN SHAPING ENGLISH COMMUNICATION IN HIGHER EDUCATION STUDENTS
- Prytoliuk S., Slobodian N. Onishchuk I.** 32
FUNCTIONALITY OF THE CASE METHOD IN THE FORMATION OF STUDENTS' LANGUAGE COMPETENCE
- Алексеев І.А.** 43
ОПЕРАЦІОНАЛІЗАЦІЯ ФОРМУВАННЯ ЗАГАЛЬНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ МАЙБУТНІХ МЕНЕДЖЕРІВ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАСОБАМИ ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА ІНФОРМАЦІЙНО-ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА
- Алексеева Г.М., Хоменко В.В., Хоменко С.В.** 54
ВИКОРИСТАННЯ ШІ ДЛЯ АНАЛІЗУ СТУДЕНТСЬКИХ ПРОГРАМНИХ РІШЕНЬ: ОЦІНКА ЯКОСТІ, ДОБРОЧЕСНОСТІ ТА НАВЧАЛЬНИХ СТРАТЕГІЙ
- Амонс М.А.** 68
ФОРМУВАННЯ ПАТРІОТИЗМУ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ЗАСОБАМИ КОЗАЦЬКОЇ ПЕДАГОГІКИ
- Баняс В.В., Баняс Н.Ю., Лізак К.М.** 81
ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ СТРАТЕГІЙ ПЕРЕКЛАДУ МЕТАФОР У ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ
- Баранник Т.А., Кононович Т.О., Подошвелев Ю.Г., Мамон О.В.** 93
ШЛЯХИ ВПРОВАДЖЕННЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ В НАВЧАЛЬНИЙ ПРОЦЕС У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

СЕРІЯ «Публічне управління та адміністрування»

- Абрамова І.О., Міщук В.В.** 450
*ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЕФЕКТИВ-
НІСТЮ МОЛОДІЖНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ*
- Антипенко І.В., Величко М.М.** 460
*ВЗАЄМОДІЯ ПРАВА ТА ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ: ТРАНСФОРМАЦІЯ
УКРАЇНСЬКИХ НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ МЕХАНІЗМІВ ЗА ЗРАЗКОМ
ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН*
- Асланов С.А., Коба В.В.** 469
*ЕЛЕКТРОННА ДЕМОКРАТІЯ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗЦІЇ: ФОРМУ-
ВАННЯ ЦИФРОВИХ ГРОМАД В УКРАЇНІ*
- Боднарчук Т.Л., Ящишина І.В., Буторіна В.Б.** 478
*НАУКОВЕ ПРОЄКТУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ
ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ*
- Вербицький І.В., Боднарук С.І.** 491
*ПЕРСПЕКТИВИ МОБІЛІЗАЦІЇ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ У РОЗВИТОК
СФЕРИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В КОНТЕКСТІ ПОСТВОЄННОГО
ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ*
- Веренич О.С., Дегтяр О.А.** 504
*СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СФЕРИ
ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я*
- Веренич Д.С., Дегтяр О.А.** 518
*БАЛАНС ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ТА ПУБЛІЧНИХ ІНТЕРЕ-
СІВ У НОВОМУ ПУБЛІЧНОМУ МЕНЕДЖМЕНТІ ОСВІТИ ТА ОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я*
- Го Іміль** 533
*НОВІТНІ ТЕХНОЛОГІЇ У СФЕРІ ОСВІТИ КРІЗЬ ПРИЗМУ ПОВОЄННОГО
ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ*

- Даниленко В.Г.** 546
РЕКЛАМИ ЯК ЗАСІБ КОНТРПРОПАГАНДИ УКРАЇНИ В ІНФОРМАЦІЙНІЙ ВІЙНІ З РОСІЄЮ
- Дегтяр О.А.** 556
ЦИФРОВІ ІНСТРУМЕНТИ ДЛЯ ТРАНСФОРМАЦІЇ УПРАВЛІННЯ ОХОРОНОЮ ЗДОРОВ'Я
- Дяченко С.А., Фенюк Я.К.** 569
УЧАСТЬ УКРАЇНИ В ОБМІНІ ПОДАТКОВОЮ ІНФОРМАЦІЄЮ: ІНСТИТУЦІЇ, ІНСТРУМЕНТИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА
- Зарубенко А.О.** 582
ІННОВАЦІЙНЕ УРЯДУВАННЯ В ЦИФРОВУ ЕРУ
- Заславський Д.Ю.** 597
ЕМПІРИЧНА ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ МЕХАНІЗМІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ СФЕРОЮ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УМОВАХ КРИЗ
- Карпенко Ю.В., Животенко В.О., Богданівський В.В., Чупринюк Б.В.** 610
ВПЛИВ ЦИФРОВІЗАЦІЇ НА ТРАНСФОРМАЦІЮ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ФАХІВЦІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ
- Котляров В.О.** 624
МЕХАНІЗМИ УПРАВЛІННЯ РЕПУТАЦІЙНИМИ РИЗИКАМИ У ДЕРЖАВНІЙ ІНФОРМАЦІЙНІЙ ПОЛІТИЦІ
- Кривошликов С.Ф.** 638
ОБ'ЄКТНО-СУБ'ЄКТНА АРХІТЕКТУРА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ: ІНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ
- Криштанович С.В.** 649
ЗАСАДИ ІННОВАЦІЙНОСТІ ПРИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОЕКТІВ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА
- Кузьменко Г.О.** 659
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОСВІТНЬОЇ БЕЗПЕКИ ГРОМАД: КЕЙСИ ШВИДКОЇ АДАПТАЦІЇ ШКІЛ ДО ЗАГРОЗ В УКРАЇНІ

- Кучменко В.О., Чупахіна Н.Ю.** 673
МЕХАНІЗМИ ПІДВИЩЕННЯ ДОВІРИ ГРОМАДЯН ДО ІНСТИТУТІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УМОВАХ ВІЙНИ
- Лаба О.С.** 682
СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МЕНЕДЖМЕНТУ ЛЮДСЬКИХ РЕСУРСІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ
- Лола В.В., Мацак В.В.** 693
ДОСВІД ПОВОЄННОГО ВІДНОВЛЕННЯ ФІНЛЯНДІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО АДАПТАЦІЇ В УКРАЇНІ
- Могила П.А.** 712
КРИЗИ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ ЯК ПЕРЕДУМОВА ДЛЯ ГЕОПОЛІТИЧНИХ ВИКЛИКІВ
- Момот А.А., Смаглюк А.А.** 724
КРИТЕРІЇ ЯКОСТІ НАДАННЯ ТРАНСПОРТНИХ ПОСЛУГ МІСЬКИМ ПАСАЖИРСЬКИМ ТРАНСПОРТОМ В УКРАЇНІ
- Радзівілов Г.Д.** 735
МЕХАНІЗМИ ТА МЕТОДИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЮ БЕЗПЕКОЮ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ВИКЛИКІВ
- Радзішевська Є.Б., Рисована Л.М., Гранкіна С.С.** 745
ПРАВО НА ІНФОРМАЦІЮ У ЦИФРОВОМУ СЕРЕДОВИЩІ ТА СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я
- Салата Г.В., Бачинська Н.А., Демідова Ю.Є.** 758
РОЗВИТОК ТЕОРЕТИЧНИХ ОСНОВ ОБЧИСЛЮВАЛЬНОЇ ТЕХНІКИ В УКРАЇНІ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХХ СТ. У КОНТЕКСТІ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ: ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПРОБЛЕМИ
- Серьогіна Н.О., Ключевський В.І., Мазалов А.М.** 771
ОСОБЛИВОСТІ ЦИВІЛЬНО-ВІЙСЬКОВОЇ ВЗАЄМОДІЇ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА ІНСТИТУТІВ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА
- Сиченко В.В., Рибкіна С.О., Дроб О.М., Горін А.В.** 784
МІЖСЕКТОРАЛЬНА СПІВПРАЦЯ ЯК ІНСТИТУЦІЙНА ОСНОВА РЕАЛІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

УДК 316.77:364.694:616-03

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2025-9\(17\)-745-757](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2025-9(17)-745-757)

Радзішевська Євгенія Борисівна кандидат фізико-математичних наук, доцент, Харківський національний медичний університет, кафедра медичної та біологічної фізики і медичної інформатики, м. Харків, <https://orcid.org/0000-0001-9149-7689>

Рисована Любов Михайлівна кандидат технічних наук, доцент, Харківський національний медичний університет, кафедра медичної та біологічної фізики і медичної інформатики, м. Харків, <https://orcid.org/0000-0001-7937-4176>

Гранкіна Світлана Семенівна старший викладач, Харківський національний медичний університет, кафедра медичної та біологічної фізики і медичної інформатики, м. Харків, <https://orcid.org/0000-0003-1689-5817>

ПРАВО НА ІНФОРМАЦІЮ У ЦИФРОВОМУ СЕРЕДОВИЩІ ТА СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Анотація. У статті розглянуто проблематику реалізації та обмеження права на інформацію в умовах цифрового суспільства та у сфері охорони здоров'я. Автор акцентує увагу на динамічному розвитку інформаційного середовища, яке, з одного боку, відкриває широкі можливості для доступу до знань і забезпечення демократичних процесів, а з іншого - породжує серйозні виклики, пов'язані з поширенням дезінформації, фейкових новин, пропаганди та кіберзагроз. Особливо підкреслюється психологічний вплив надмірної інформаційної насиченості на людину, що проявляється у зниженні концентрації уваги, розвитку залежності від цифрових технологій і виникненні стресових станів. У цьому контексті право на інформацію розглядається як ключовий інструмент забезпечення балансу між інтересами особи, суспільства і держави.

Значна увага приділяється правовому регулюванню доступу до інформації в Україні, насамперед на основі статті 34 Конституції, яка гарантує свободу думки і слова, право на збір, зберігання, використання та поширення інформації. Разом із тим підкреслюється, що це право не є абсолютним: законодавство передбачає можливість його обмеження у випадках, коли йдеться про забезпечення національної безпеки, громадського порядку, охорону здоров'я населення чи захист репутації та прав інших осіб. Такий підхід відповідає міжнародним стандартам, відповідно до яких обмеження мають бути пропорційними, обґрунтованими та чітко визначеними.

Окремий розділ статті присвячений специфіці реалізації права на інформацію в медичній сфері. Наголошено, що відповідно до Закону України «Про охорону здоров'я» громадяни мають право отримувати достовірну, своєчасну й повну інформацію про стан власного здоров'я, результати медичних обстежень, поставлений діагноз та запропоновані методи лікування. Це право забезпечує можливість пацієнта брати активну участь у прийнятті рішень щодо медичного втручання, включаючи право обирати між різними методами лікування або відмовлятися від нього. Водночас підкреслюється важливість суспільного доступу до інформації про стан системи охорони здоров'я, епідеміологічну ситуацію та профілактичні заходи.

У статті розкрито також інститут конфіденційності медичної інформації як фундаментальний елемент захисту прав людини. Законодавство України передбачає право пацієнта на таємницю щодо стану його здоров'я, факту звернення за медичною допомогою, результатів обстеження та методів лікування. Забороняється передавати ці відомості за місцем роботи чи навчання, оскільки їхнє розголошення може призвести до дискримінації та порушення приватності. За незаконне поширення конфіденційних даних передбачена дисциплінарна, адміністративна чи кримінальна відповідальність.

Одже, автори доходять висновку, що ефективна реалізація права на інформацію потребує поєднання принципу відкритості з гарантіями захисту приватного життя. У цифровому середовищі та медичній сфері це право виступає одним із ключових чинників, що визначають довіру до державних інституцій, забезпечують прозорість управлінських процесів і сприяють формуванню відповідального ставлення громадян до власного здоров'я та суспільних інтересів.

Ключові слова: право на інформацію, Конституція України, цифрове суспільство, охорона здоров'я, конфіденційність, медична інформація, права людини.

Radzishavska Evgeniya Borisovna Candidate of Physical and Mathematical Sciences, Associate Professor, Kharkiv National Medical University, Department of Medical and Biological Physics and Medical Informatics, Kharkiv, <https://orcid.org/0000-0001-9149-7689>

Rysova Lyubov Mykhailivna Candidate of Technical Sciences, Associate Professor, Kharkiv National Medical University, Department of Medical and Biological Physics and Medical Informatics, Kharkiv <https://orcid.org/0000-0001-7937-4176>

Svitlana Semenivna Hrankyna Senior Lecturer, Kharkiv National Medical University, Department of Medical and Biological Physics and Medical Informatics, Kharkiv, <https://orcid.org/0000-0003-1689-5817>

9(17)
2025

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

THE RIGHT TO INFORMATION IN THE DIGITAL ENVIRONMENT AND HEALTH SECTOR

Abstract. The article examines the issues of implementing and restricting the right to information in the digital society and in the health care sector. The author focuses on the dynamic development of the information environment, which, on the one hand, opens up wide opportunities for access to knowledge and ensuring democratic processes, and on the other hand, creates serious challenges associated with the spread of disinformation, fake news, propaganda and cyber threats. The psychological impact of excessive information saturation on a person is particularly emphasized, which manifests itself in a decrease in attention span, the development of dependence on digital technologies and the emergence of stressful situations. In this context, the right to information is considered a key tool for ensuring a balance between the interests of the individual, society and the state.

Considerable attention is paid to the legal regulation of access to information in Ukraine, primarily on the basis of Article 34 of the Constitution, which guarantees freedom of thought and speech, the right to collect, store, use and disseminate information. At the same time, it is emphasized that this right is not absolute: the legislation provides for the possibility of its restriction in cases where it is a question of ensuring national security, public order, protecting the health of the population or protecting the reputation and rights of other persons. This approach complies with international standards, according to which restrictions must be proportionate, justified and clearly defined.

A separate section of the article is devoted to the specifics of the implementation of the right to information in the medical sphere. It is emphasized that in accordance with the Law of Ukraine “On Health Care”, citizens have the right to receive reliable, timely and complete information about the state of their own health, the results of medical examinations, the diagnosis and the proposed methods of treatment. This right ensures the patient’s ability to actively participate in making decisions regarding medical intervention, including the right to choose between different methods of treatment or to refuse it. At the same time, the importance of public access to information about the state of the health care system, the epidemiological situation and preventive measures is emphasized.

The article also reveals the institution of confidentiality of medical information as a fundamental element of human rights protection. The legislation of Ukraine provides for the patient's right to confidentiality regarding his or her health, the fact of seeking medical care, the results of examinations and methods of treatment. It is prohibited to transmit this information at the place of work or study, since its disclosure may lead to discrimination and violation of privacy. For the illegal dissemination of confidential data, disciplinary, administrative or criminal liability is provided.

Therefore, the authors conclude that the effective implementation of the right to information requires a combination of the principle of openness with guarantees of privacy protection. In the digital environment and the medical field, this right is one of the key factors that determine trust in state institutions, ensure transparency of management processes and contribute to the formation of a responsible attitude of citizens to their own health and public interests.

Keywords: right to information, Constitution of Ukraine, digital society, healthcare, confidentiality, medical information, human rights.

Постановка проблеми. У сучасному світі інформація стала одним із найцінніших ресурсів, від якого безпосередньо залежить якість державного управління, розвиток науки та технологій, а також стабільність соціальних процесів. Якщо у минулому основу державної могутності становили земля, військова сила або промисловий потенціал, то сьогодні дедалі більшого значення набуває інформаційний суверенітет. Саме він визначає спроможність держави ефективно управляти ресурсами, захищати власний інформаційний простір і підтримувати стійкість суспільства. У сфері публічного управління інформація виконує роль стратегічного інструмента, адже від її якості залежить рівень довіри громадян, результативність реформ і ефективність ухвалених рішень. Саме тому освітня підготовка майбутніх управлінців неможлива без вивчення дисципліни «Інформаційна політика та цифровізація сфери охорони здоров'я», яка формує здатність працювати з інформацією як з основним ресурсом управлінської діяльності [1].

Інформаційна політика у сфері медицини є комплексом управлінських рішень і стратегій, спрямованих на забезпечення ефективного використання та захисту медичних даних. Вона охоплює питання регулювання інформаційних потоків, управління медичними ресурсами, забезпечення кібербезпеки, боротьби з дезінформацією, а також створення умов для прозорості та підзвітності медичних установ. Ефективна інформаційна політика дозволяє поєднати відкритість системи з необхідністю захисту персональних даних, що в умовах цифровізації стає одним із найважливіших викликів сучасності [1,2].

Особливої ваги інформаційна політика набуває в умовах війни. Російська агресія проти України показала, що інформаційний фронт не менш важливий, ніж військовий. Саме через інформаційні канали формуються суспільні настрої, мобілізуються ресурси, протидіють дезінформації та пропаганді, підтримується довіра громадян до держави. Пропагандистські кампанії ворога нерідко будуються на тематиці охорони здоров'я: поширюються фейки про нестачу медикаментів, дискредитується діяльність волонтерів чи міжнародних партнерів, підривається довіра до вакцинації. У таких умовах майбутні управлінці мають опанувати навички кризових комунікацій, стратегічного інформаційного

планування та медіаграмотності, адже саме ці знання дозволяють підтримувати стійкість системи охорони здоров'я та захищати інформаційний простір держави.

Наукове розуміння інформації виходить за межі простого накопичення фактів. Вона трактується як структуроване знання, що виникає внаслідок обробки та інтерпретації даних. Якщо дані самі по собі є нейтральними, то інформація надає їм нового змісту й практичної значущості [3]. Так, статистика захворюваності стає інформацією лише після аналітичної обробки, яка дозволяє зробити висновки щодо динаміки, факторів ризику чи ефективності лікування. Якість інформації у сфері державного управління оцінюється за такими характеристиками, як об'єктивність, достовірність, повнота, актуальність, точність та корисність. Саме вони визначають, чи стане інформація підґрунтям для ефективних рішень, чи навпаки призведе до стратегічних помилок.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливі аспекти права на інформацію у цифровому середовищі у сфері охорони здоров'я вивчали багато авторів, зокрема в роботі [4] автор аналізує можливості та виклики застосування штучного інтелекту у фактчекінгу медійного контенту. Авторка В. Солопова виділяє необхідність створення незалежного регуляторного середовища для ЗМІ, адаптованого до українських реалій, а також імплементацію технічних стандартів і фінансових стратегій для відповідальної інтеграції AI у медійний простір. Стаття [5] підкреслює роль соціальних мереж як джерел пропаганди під час війни. Дослідники розкривають механізми поширення недостовірного контенту, важливість суперспільнот ("superspreaders") і низький рівень модерації платформ. У роботі [6] акцент зроблено на зростаючу роль соціальних мереж як каналів обміну порадами щодо безпеки та кібергігієни. Виявлено низку проблем - серед яких більшість порад не були систематизовані, що підсилює вразливість громадян до маніпуляцій і дезінформації.

Мета статті – дослідження особливостей та механізмів права на інформацію у цифровому середовищі та сфері охорони здоров'я.

Виклад основного матеріалу. Цифровізація охорони здоров'я в сучасному світі визначається низкою глобальних тенденцій. Використання великих масивів даних дозволяє прогнозувати епідемії, впроваджувати персоналізовану медицину і знижувати витрати системи охорони здоров'я [3]. Алгоритми штучного інтелекту допомагають лікарям у діагностиці, аналізуючи зображення, біометричні показники та генетичні дані. Телемедицина відкриває можливість отримання медичних консультацій на відстані, що особливо важливо в умовах війни та для віддалених регіонів. Електронне врядування, зокрема електронні рецепти та онлайн-доступ до історії хвороби, робить систему охорони здоров'я більш зручною, прозорою та підзвітною. Україна поступово інтегрується в ці глобальні процеси, розвиваючи національну систему eHealth, яка забезпечує прозорість закупівель, зручність для пацієнтів та узгодженість між різними медичними установами [7,8].

Разом із позитивними змінами інформаційна доба породжує серйозні виклики. Одним із них є інформаційне перевантаження, коли величезні обсяги даних ускладнюють пошук справді достовірної інформації. Іншим викликом є поширення дезінформації, особливо небезпечної у сфері медицини, адже фейкові новини можуть призвести до відмови від вакцинації, самолікування чи втрати довіри до державних інституцій [3,9]. Важливим чинником є і цифровий розрив, адже нерівний доступ до інформаційних технологій створює нові форми соціальної нерівності. Подолання цих викликів вимагає комплексної політики, яка включає розвиток технічної інфраструктури, створення механізмів кіберзахисту та підвищення рівня медіаграмотності населення.

Одже, інформація у XXI столітті є не лише інструментом управління, а й стратегічним ресурсом, що визначає національну безпеку та конкурентоспроможність держави. Вона стає основою прогресу, впливає на формування критичного мислення громадян, забезпечує прозорість влади та розвиток демократії [10]. Для України, яка водночас бореться за незалежність і проводить масштабні реформи, формування ефективної інформаційної політики у сфері охорони здоров'я є питанням стратегічного значення. Майбутні управлінці, що оволодіють знаннями про інформаційні процеси, цифровізацію та медіаграмотність, зможуть не лише забезпечити якісне функціонування медичних інституцій, а й захистити інформаційний суверенітет держави, сприяючи розвитку громадянського суспільства та підвищенню довіри до системи охорони здоров'я.

В сучасному світі інформаційний простір продовжує розвиватися безпрецедентними темпами, формуючи нову соціокультурну реальність, яка водночас відкриває величезні можливості для розвитку суспільства та породжує серйозні виклики. Якщо ще кілька десятиліть тому інформаційні потоки мали обмежений характер, то нині їхній обсяг і швидкість поширення набули глобальних масштабів, що суттєво ускладнює здатність людини орієнтуватися у різноманітті джерел. Однією з ключових проблем є феномен інформаційного перевантаження, коли надлишок даних, що надходять із соціальних мереж, медіа, офіційних джерел та неофіційних каналів, робить процес пошуку достовірної інформації значно складнішим. Це часто призводить до дезінформації, маніпуляцій громадською свідомістю та викривлення об'єктивної картини світу [11].

Поширення фейкових новин, пропагандистських матеріалів та навмисно викривленої інформації є однією з найбільших загроз для сучасного суспільства. Недовіра до інформації підриває основи демократичних процесів, адже унеможливорює об'єктивне формування громадської думки, дестабілізує соціальну систему та створює передумови для маніпуляцій з боку зовнішніх і внутрішніх акторів [5,12]. Крім того, динамічний розвиток цифрових технологій спричинив зростання кіберзагроз, що несуть небезпеку для особистих даних громадян, фінансових систем та національної безпеки загалом. Кібератаки, витоки даних,

шахрайські схеми та інші форми кіберзлочинності становлять реальний виклик, який потребує системної протидії та розвитку інструментів захисту.

Не менш важливими є й психологічні наслідки надмірної присутності людини в інформаційному просторі. Постійна залежність від цифрових технологій, тривале перебування в мережі, надмірне споживання інформаційного контенту можуть призводити до стресових станів, емоційного вигорання, зниження концентрації уваги, появи залежності від гаджетів. Такий вплив інформаційного середовища не лише погіршує психічне здоров'я окремих людей, а й створює загрозу для соціальної стабільності в цілому. Це свідчить про необхідність формування нового типу культури взаємодії з цифровими технологіями, який передбачає обережність, критичне ставлення та свідоме регулювання часу, проведеного онлайн.

Важливим елементом безпечного перебування у цифровому середовищі стає розвиток критичного мислення, що дозволяє відрізнити достовірні факти від фейкової інформації, розрізнити наукові знання та маніпулятивні повідомлення. У цьому контексті особливого значення набуває формування навичок медіаграмотності та так званої цифрової гігієни. Вона включає захист персональних даних, використання складних та надійних паролів, застосування сучасних антивірусних програм, регулярне оновлення програмного забезпечення та інші заходи кібербезпеки. Водночас необхідним є свідоме ставлення до використання технологій, що передбачає баланс між професійними та особистими потребами, обмеження часу перебування в мережі, уникнення інформаційного перевантаження та збереження психічного здоров'я [10].

Особливе значення у контексті розвитку інформаційного суспільства має право людини на інформацію, закріплене в статті 34 Конституції України. Це право охоплює свободу думки і слова, можливість вільного вираження власних поглядів і переконань, а також право на збирання, зберігання, використання й поширення інформації у будь-якій формі. Наявність цієї норми створює правові підвалини для прозорості діяльності державних органів, забезпечує громадянам можливість брати участь у процесі прийняття рішень, захищати власні права й інтереси. Таким чином, свобода доступу до інформації є фундаментальною складовою демократичної держави та одним із головних критеріїв рівня її відкритості.

Водночас право на інформацію не є абсолютним і передбачає певні обмеження, що мають на меті забезпечення суспільного балансу. Конституційні норми визначають, що свобода доступу до інформації може бути обмежена в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності, громадського порядку, для запобігання заворушенням чи злочинам, охорони здоров'я населення, захисту прав та репутації інших осіб, а також для недопущення розголошення конфіденційних даних чи збереження авторитету й неупередженості судової

системи. Під обмежений доступ може потрапляти інформація, що стосується приватного життя людини, або дані, які становлять комерційну таємницю [13]. Таким чином, реалізація цього права відбувається у межах правового поля, що забезпечує поєднання свободи та відповідальності, рівновагу між інтересами окремої особи та потребами суспільства загалом.

Узагальнюючи, можна стверджувати, що інформаційний простір сучасності є багатовимірним явищем, у якому переплітаються можливості й загрози. Його розвиток формує нові умови для демократизації суспільства, розширення громадянських прав і свобод, проте водночас породжує небезпеки, які потребують усвідомленого й збалансованого підходу. Лише поєднання свободи доступу до інформації з високим рівнем інформаційної культури, критичного мислення та цифрової гігієни може забезпечити гармонійний розвиток як окремої особистості, так і суспільства в цілому.

Необхідність обмеження певних прав і свобод громадян у демократичному суспільстві завжди пов'язана з важливими суспільними цілями, серед яких першочергове місце займає забезпечення національної безпеки та територіальної цілісності держави. Йдеться насамперед про захист країни від зовнішніх і внутрішніх загроз, що можуть мати різний характер: від воєнних конфліктів та терористичних актів до підривної діяльності, спрямованої на дестабілізацію політичної та соціальної системи. У таких умовах держава має право регулювати доступ до інформації чи певним чином обмежувати її поширення задля недопущення витоку відомостей, які можуть бути використані ворогом у воєнних чи політичних цілях.

Не менш важливою підставою для обмеження інформаційних прав є необхідність підтримання громадського порядку та запобігання злочинності [12]. Йдеться про ситуації, коли поширення певної інформації може провокувати масові заворушення, спричиняти соціальну напругу чи підштовхувати до протиправних дій. У подібних випадках держава має право тимчасово обмежувати доступ до інформації чи контролювати її поширення задля забезпечення стабільності та недопущення ескалації насильства.

Особливу увагу законодавство приділяє сфері охорони здоров'я населення, де обмеження можуть вводитися в інтересах збереження життя та безпеки громадян. Прикладом є боротьба з поширенням інфекційних хвороб, коли влада має право обмежувати доступ до певних публічних заходів, контролювати поширення чутливих відомостей чи забороняти інформаційні матеріали, що здатні створити паніку. Окремо виділяється й протидія поширенню неправдивих даних, які можуть зашкодити здоров'ю людей, наприклад, у питаннях вакцинації чи лікування небезпечних захворювань.

Важливим аспектом є захист репутації, честі та гідності особи. Це стосується випадків, коли поширення неправдивих або дискримінаційних

матеріалів може завдати шкоди приватному життю людини. Заборона наклепу, розголошення особистих даних без згоди та інших форм втручання у приватність є складовою забезпечення балансу між правом на свободу слова та правом кожної людини на захист власної гідності й безпеки.

Додатковим чинником для запровадження обмежень є необхідність захисту конфіденційної інформації, що була надана в умовах довіри. Йдеться як про державну чи службову таємницю, так і про професійну або особисту інформацію, наприклад, медичні дані чи адвокатську таємницю. Розголошення таких відомостей може створити загрозу як для індивідуальної безпеки, так і для функціонування ключових інституцій держави [12]. У цьому контексті важливим є також забезпечення авторитету й неупередженості судової влади. Будь-які публікації чи висловлювання, які можуть вплинути на об'єктивність судового розгляду, мають бути обмежені, щоб гарантувати справедливість правосуддя та захистити його незалежність.

Всі зазначені обмеження повинні мати чітке правове обґрунтування та застосовуватися виключно тоді, коли вони справді необхідні для досягнення суспільно значущої мети. Пропорційність таких заходів є одним із ключових принципів демократичного правопорядку. Їхнє впровадження повинно відбуватися під суворим контролем судової системи, яка забезпечує, щоб навіть в умовах обмеження певних прав і свобод зберігалася їхня основна сутність та не порушувався баланс між інтересами особи і суспільства.

Окремого значення набуває право на інформацію в контексті охорони здоров'я. Закон України «Про охорону здоров'я», зокрема його стаття 6, гарантує громадянам доступ до достовірної та своєчасної інформації як про власний медичний стан, так і про стан здоров'я населення загалом [13]. Це право охоплює не лише інформування про вже виявлені захворювання, а й надання даних про можливі фактори ризику, їхню природу та ступінь впливу на організм. Така норма спрямована на формування усвідомленого й відповідального ставлення до власного здоров'я та здоров'я суспільства, адже поінформований громадянин здатний ухвалювати більш зважені рішення щодо профілактики та лікування.

На практичному рівні це означає, що кожна людина має право отримати повну і зрозумілу інформацію про результати медичних обстежень, встановлений діагноз, можливі методи лікування та їхні наслідки. Медичні працівники зобов'язані пояснити пацієнтові переваги й недоліки кожного із запропонованих варіантів, вказати на можливі ризики, побічні ефекти та надати прогноз результатів. Подібний підхід забезпечує не лише дотримання прав пацієнтів, а й сприяє підвищенню довіри до медичної системи та формуванню відповідального ставлення до здоров'я в суспільстві.

Особливої уваги заслуговує положення, яке закріплює право пацієнта на отримання повної та достовірної інформації, адже воно відкриває можливість

людині активно брати участь у прийнятті рішень щодо власного лікування. Це право надає пацієнтові змогу не лише ознайомитися з усіма можливими методами терапії, а й обрати той варіант, який він вважає найбільш прийнятним для себе, або навіть відмовитися від медичного втручання, якщо вважає його недоцільним. Важливо підкреслити, що у таких випадках лікар зобов'язаний надати пацієнтові всі необхідні роз'яснення в доступній формі, аби його рішення було свідомим, базувалося на повному розумінні медичної ситуації та враховувало всі ризики і можливі наслідки [13]. Таким чином, пацієнт не лише виступає об'єктом медичної допомоги, а й стає активним суб'єктом, який має реальний вплив на процес лікування.

Разом з тим, право на інформацію стосується не лише конкретної особи, а й суспільства в цілому. Кожен громадянин має право знати про загальний стан системи охорони здоров'я, епідеміологічну ситуацію, наявні державні програми профілактики та вакцинації, а також про заходи, які впроваджуються для покращення умов життя і збереження здоров'я населення. Подібна відкритість сприяє підвищенню рівня довіри до медичних інституцій, забезпечує прозорість їхньої діяльності та дозволяє громадянам більш відповідально ставитися до власного здоров'я. Наявність такого механізму не лише зміцнює систему охорони здоров'я, але й виступає важливою гарантією дотримання прав людини у сфері медицини.

Відомо, що пацієнти, які добре поінформовані про свій стан, більш уважно ставляться до рекомендацій лікаря, відповідальніше підходять до процесу лікування та демонструють кращі результати одужання. Крім того, знання власних прав дозволяє пацієнтам захиститися від недобросовісних або некваліфікованих дій з боку медичних працівників, що своєю чергою стимулює розвиток професійної етики у сфері охорони здоров'я.

Окремо варто наголосити на конфіденційності медичної інформації, яка закріплена у відповідних законодавчих нормах. Згідно з чинним законодавством, пацієнт має право на таємницю щодо свого стану здоров'я, факту звернення за медичною допомогою, результатів обстеження, встановленого діагнозу та методів лікування. Такі положення забороняють вимагати або передавати відомості про стан здоров'я особи за місцем роботи чи навчання, що є важливою гарантією захисту від дискримінації та упередженого ставлення. Право на конфіденційність поширюється на будь-які дані, отримані в процесі діагностичних чи лікувальних процедур, незалежно від їхнього характеру чи обсягу.

Варто зазначити, що факт звернення особи за медичною допомогою також охороняється законом. Це означає, що навіть сама подія відвідування лікаря або медичного закладу не може бути розголошена без згоди пацієнта. Особливо це стосується випадків, коли мова йде про делікатні питання, пов'язані з фізичним

чи психічним станом здоров'я. Така норма створює додаткові гарантії приватності та забезпечує дотримання принципу недоторканності особистого життя.

Висновки. Законодавство чітко визначає, що розголошення інформації без згоди пацієнта є порушенням його прав і може спричинити юридичну відповідальність. Залежно від обставин, мова може йти про дисциплінарні, адміністративні або навіть кримінальні санкції. Такий механізм покликаний не лише захистити інтереси пацієнтів, але й дисциплінувати медичний персонал, наголошуючи на важливості дотримання професійної таємниці.

Зрештою, метою цих положень є створення умов, за яких права людини на недоторканність приватного життя та на охорону здоров'я реалізуються одночасно і взаємодоповнюють одне одного. Пацієнти можуть бути впевнені, що їхні персональні дані не будуть використані проти них або передані третім особам без їхньої згоди. Це не лише підвищує рівень довіри до медичної системи, але й формує атмосферу безпеки та впевненості, що є необхідною умовою ефективної медичної допомоги.

Література:

1. Васюк Н. О., Кузюк М. Г. Запровадження електронної системи охорони здоров'я як важливий напрям трансформації медичної галузі. // Державне управління: удосконалення та розвиток. 2022. № 1. URL: http://www.dy.nayka.com.ua/pdf/1_2022/39.pdf (дата звернення 12.03.2025). <https://doi.org/10.32702/2307-2156-2022.1.37>
2. Драган І., Дацій Н., Орлова Н. Світовий досвід реалізації державної політики фінансового забезпечення галузі охорони здоров'я та надання медичних послуг. // Публічне управління та місцеве самоврядування. 2023. № 3. С.15—22. <https://doi.org/10.32782/2414-4436/2023-3-3>
3. Орлова Н.С., Драган І.В. Реалізація механізмів державного управління у реформуванні охорони здоров'я України. // Наукові перспективи. 2023. № 10 (40). С. 226—241. [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2023-10\(40\)-226-241](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2023-10(40)-226-241)
4. Солопова В. From Trust to Truth: Actionable policies for the use of AI in fact-checking in Germany and Ukraine // Комп'ютери та суспільство. 2025. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2503.18724>
5. Pierri F., Luceri L., Jindal N., Ferrara E. Propaganda and Misinformation on Facebook and Twitter during the Russian Invasion of Ukraine // arXiv:2212.00419. 2023. <https://doi.org/10.1145/3578503.3583597>
6. Schmäser Ju., Wöhler N., Ramulu H., Stransky C. Security and Privacy Advice on Twitter during the 2022 Russian Invasion of Ukraine // arxiv.org/abs/2208.11581 <https://doi.org/10.48550/arXiv.2208.11581>
7. Орлова Н., Бурик З. Державна інформаційна політика в Україні в сфері охорони здоров'я. // Expert: Paradigm of Law and Public Administration. 2021. 14. С.233-242. [https://doi.org/10.32689/2617-9660-2021-2\(14\)-233-242](https://doi.org/10.32689/2617-9660-2021-2(14)-233-242).
8. Михайленко П. М., Скалецький Ю. М., Протас С. В. Інформаційні та інституційні ресурси формування державної політики у сфері охорони здоров'я в Україні. // Вісник соціальної гігієни та організації охорони здоров'я України. 2021. 2. С.62–68. <https://doi.org/10.11603/1681-2786.2021.2.12383>

9. Інформаційний простір держави як сфера реалізації Інформаційного суверенітету / Солодка О.М.// Інформація і право. – 2020. – № 4(35)/2020. – С. 39–46. [https://doi.org/10.37750/2616-6798.2020.4\(35\).221216](https://doi.org/10.37750/2616-6798.2020.4(35).221216)

10. Право на доступ до інформації як елемент правового статусу особи. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0012323-12#Text>.

<https://ukc.gov.ua/knowledge/prava-ta-obov-yazky-gromadyan-u-sferi-ohorony-zdorov-ya/>

11. Урядовий контактний центр. Режим доступу: <https://ukc.gov.ua/folder/informatsiya-dlya-roz-yasnennya-shhodo-peretynu-administratyvnoyi-mezhi-na-kontrolnyh>

12. Ходаківський М. П. До проблеми правового регулювання конфіденційної інформації про фізичну особу у сфері охорони здоров'я // Часопис Київського університету права. 2023. №4. С. 159-165. <https://doi.org/10.36695/2219-5521.4.2023.29>

13. Бищенко Г.М. Принципи державної політики у реалізації електронної охорони здоров'я в Україні // Державне управління. Удосконалення та розвиток. 2024. №6. С.262-267 <https://doi.org/10.32702/23066814.2024.6.262>

References:

1. Vasiuk, N. O., & Kuziuk, M. H. (2022). Zaprovdzhennia elektronnoi systemy okhorony zdorovia yak vazhlyvyi napriam transformatsii medychnoi haluzi [Implementation of the electronic health care system as an important direction of medical sector transformation]. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok, 1*. Retrieved March 12, 2025, from http://www.dy.nayka.com.ua/pdf/1_2022/39.pdf <https://doi.org/10.32702/2307-2156-2022.1.37>

2. Dragan, I., Datsii, N., & Orlova, N. (2023). Svitovyi dosvid realizatsii derzhavnoi polityky finansovoho zabezpechennia haluzi okhorony zdorovia ta nadannia medychnykh posluh [World experience of implementing public policy of financial support in health care and medical services provision]. *Publichne upravlinnia ta mistseve samovriaduvannia, 3*, 15–22. <https://doi.org/10.32782/2414-4436/2023-3-3>

3. Orlova, N. S., & Dragan, I. V. (2023). Realizatsiia mekhanizmiv derzhavnoho upravlinnia u reformuvanni okhorony zdorovia Ukrainy [Implementation of public administration mechanisms in health care reform in Ukraine]. *Naukovi perspektyvy, 10(40)*, 226–241. [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2023-10\(40\)-226-241](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2023-10(40)-226-241)

4. Solopova, V. (2025). From trust to truth: Actionable policies for the use of AI in fact-checking in Germany and Ukraine. *Computers and Society*. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2503.18724>

5. Pierri, F., Luceri, L., Jindal, N., & Ferrara, E. (2023). Propaganda and misinformation on Facebook and Twitter during the Russian invasion of Ukraine. *arXiv:2212.00419*. <https://doi.org/10.1145/3578503.3583597>

6. Schmäser, J., Wöhler, N., Ramulu, H., & Stransky, C. (2022). Security and privacy advice on Twitter during the 2022 Russian invasion of Ukraine. *arXiv:2208.11581*. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2208.11581>

7. Orlova, N., & Buryk, Z. (2021). Derzhavna informatsiina polityka v Ukraini v sferi okhorony zdorovia [State information policy in Ukraine in the field of health care]. *Expert: Paradigm of Law and Public Administration, 14*, 233–242. [https://doi.org/10.32689/2617-9660-2021-2\(14\)-233-242](https://doi.org/10.32689/2617-9660-2021-2(14)-233-242)

8. Mykhailenko, P. M., Skaletskyi, Yu. M., & Protas, S. V. (2021). Informatsiini ta instytutsiini resursy formuvannia derzhavnoi polityky u sferi okhorony zdorovia v Ukraini [Information and institutional resources for shaping public policy in the field of health care in Ukraine]. *Visnyk sotsialnoi hihieny ta orhanizatsii okhorony zdorovia Ukrainy, 2*, 62–68. <https://doi.org/10.11603/1681-2786.2021.2.12383>

9(17)
2025

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

9. Solodka, O. M. (2020). Informatsiinyi prostir derzhavy yak sfera realizatsii informatsiinoho suverenitetu [The information space of the state as a sphere of implementation of information sovereignty]. *Informatsiia i pravo*, 4(35), 39–46. [https://doi.org/10.37750/2616-6798.2020.4\(35\).221216](https://doi.org/10.37750/2616-6798.2020.4(35).221216)
10. Pravo na dostup do informatsii yak element pravovoho statusu osoby [The right of access to information as an element of the legal status of a person]. (2012). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0012323-12#Text>; <https://ukc.gov.ua/knowledge/prava-ta-obov-yazky-gromadyan-u-sferi-ohorony-zdorov-ya/>
11. Uriadovyi kontaktnyi tsentr [Government Contact Center]. (n.d.). Retrieved from <https://ukc.gov.ua/folder/informatsiya-dlya-roz-yasnennya-shhodo-peretynu-administratyvnoyi-mezhi-na-kontrolnyh>
12. Khodakivskiyi, M. P. (2023). Do problemy pravovoho rehuliuвання konfidentsiinoi informatsii pro fizychnu osobu u sferi okhorony zdorovia [On the problem of legal regulation of confidential information about an individual in the field of health care]. *Chasopys Kyivskoho universytetu prava*, 4, 159–165. <https://doi.org/10.36695/2219-5521.4.2023.29>
13. Byshenko, H. M. (2024). Pryntsypy derzhavnoi polityky u realizatsii elektronnoi okhorony zdorovia v Ukraini [Principles of public policy in the implementation of e-health in Ukraine]. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok*, 6, 262–267. <https://doi.org/10.32702/23066814.2024.6.262>